

тіа дѣда ми! Смерть щеше ми бы по сладка отъ срамную слабость въ кою се нахождамъ.

Едва изрѣкохъ тыя словеса, абіе усетихъ утѣшеніе вмѣсто скорби, и сердце мое кое бѣше упито отъ одну буйну страсть, гонеше отъ себе всичкія добры совѣсти; по сихъ се видѣхъ задълбень въ одну бездну отъ остры совѣстны обличенія, Въ това смущеніе, тичахъ зоблуждаемъ сѣмо овамо по освященную дубраву, като единъ елень устрѣленъ отъ нѣкого ловца: онъ тича по пространныя дубравы, за да облегчи болѣзнь свою; но стрѣла коя го е ударила въ ребро послѣдува му на секадѣ, и носи сосъ себе си смертоносную рану. Тако тичахъ и азъ напраздно, за да заборава, ако бѣше возможно, рану мою; но нищо не можеше да услади рану сердца моего.

Въ то время узрѣхъ много далекъ отъ мене въ сѣни густыя тоя дубравы, образъ мудраго Ментора; но лице негово ми се видѣ толко желто, ухилно и жестоко, щото не можехъ да усета ни едно утѣшеніе. Ты ли си, вивнахъ, о любезный мой пріятелю, моя сама надеждо? ты ли си? како! Ты ли си истый? или нѣкое прелестно привидѣніе измамува очи мои? Ты ли си Менторе? Сѣнь твоя не е ли вече чувствителна за злощастія мои? Не нахождашь ли се ты още въ числѣ блаженныхъ душъ кои се веселятъ за добродѣтель свою, и на кон Бози дароваха чистыя радости въ едно упокоеніе вѣчно у Елисейскія поля? Кажу ми, Менторе, живеешь ли още? Ща ли бы толко благополучень за да те получа? но това не е друго, само сѣнь моего пріятеля? като рѣкохъ тыя рѣчи, тичахъ кадѣ него съ толко устремленіе: щото едва можехъ да си